

DEEL EEN: DE NABIJE TOEKOMST

van drieënhalft was juist wél heel enthousiast. Hij riep al de hele tijd 'Kerstman! Kerstman! Kerstman!' sinds de Kerstman was verschenen. Nou ja, het klonk meer als 'Kers-man', maar de bedoeling was duidelijk.

'Ben je braaf geweest dit jaar?' ging de Kerstman verder. 'Je moeder zegt van wel. En ik weet dat je een heel lief baasje bent geweest voor Wieps!'

Wieps was Emma's katten en had zijn naam gekregen vanwege het hoge, schelle geluid dat hij maakte, dat nog niet echt klonk als een miauw. En ook het feit dat de Kerstman zo'n klein detail wist over Emma's leven zou geweldig moeten zijn geweest. Maar Emma's ogen begonnen niet te stralen. En Emma's ogen straalden normaal gesproken altijd.

'Kerstman! Kerstman! Kerstman!' zei Jonas.

'Ho ho ho, Jonas,' zei de Kerstman. 'Ik kom zo bij jou. Maar eerst nog even... Emma. Ik weet precies wat jij dit jaar voor kerst wenst. Een nieuwe, glinsterende halsband voor Wieps! Eentje met groene en rode steentjes rondom!'

Het had zo fantastisch moeten zijn dat niemand minder dan de Kerstman verscheen in de woonkamer van Emma Baxter.

‘Ho ho ho!’ zei hij met zijn bulderende kerstmannenstem. ‘Hoe gaat het met jou, Emma?’

Dat was toch geweldig? Dat de Kerstman haar naam wist? Maar om de een of andere reden leek Emma – een meisje van elf met donker haar en een bril waar ze nu vrij verveeld doorheen staaarde – niet heel erg onder de indruk. Haar kleine broertje Jonas

‘Dat wil je toch, hè, Em?’ zei Emma’s moeder, die Bonnie heette. Ze zat op haar hurken naast Emma en ze trok zo’n gezicht dat volwassenen trekken als ze willen dat je ergens heel blij mee bent, maar niet zeker weten of dat wel zo is. Dat gezicht ken je vast wel.

Emma knikte. Maar niet heel enthousiast.

‘En ik zal ervoor zorgen dat je dat geschenk krijgt!’ zei de Kerstman.

‘Wauw, Kerstman!’ riep haar moeder uit. ‘Dank u wel!’

‘Kerstman! Kerstman!’ Dat was niet Emma. Dat riep Jonas. Maar dat had je waarschijnlijk al geraden.

‘Dat is geen probleem voor mij en mijn elfen!’ zei de Kerstman.

Emma bleef de Kerstman maar met een kille blik aanstaren. Het werd een beetje ongemakkelijk.

‘Emma... Is het niet geweldig dat de Kerstman bij ons langs is gekomen en dat hij precies weet wat je wenst voor Kerstmis?’ vroeg Bonnie, met een beetje een smekende toon. ‘Wil je hem niet op z’n minst... bedanken?’

‘Oké,’ zei Emma, die nu eindelijk iets zei. Al klonk het nogal koeltjes. ‘Weet je wat...’ zei ze ongeveer even toonloos, ‘ik geef de Kerstman wel even een knuffel.’

‘Eh...’ zei haar moeder.

‘Kerstman! Kerstman!’

‘Kom maar, Kerstman,’ zei Emma, en ze spreidde haar armen.

‘Ik weet niet... of dat wel... mág?’ zei Bonnie.

‘Ho ho ho!’ zei de Kerstman, zonder naar haar toe te komen.

‘Wat lach je nou?’ vroeg Emma. ‘Wat is er zo grappig aan een knuffel?’

‘Tja...’ zei de Kerstman. ‘Dat is wat ik doe. Ik zeg nu eenmaal vaak “ho ho ho”. Dat hoort erbij.’

‘Maar dat moet toch een lach voorstellen?’

‘Eh... ja... ik denk het.’

‘Waarom zou je dan lachen om iets wat niet grappig is?’

De Kerstman fronste zijn wenkbrauwen. Hij keek opzij naar Bonnie alsof hij hulp nodig had. Zij haalde

haar schouders op. Daarna keek hij naar Jonas.

'Kerstman!' riep Jonas.

'Ho ho... ho?'

'Oké dan,' zei Emma. 'Nou goed. Die knuffel, dus...' Ze spreidde haar armen weer en liep op de

Kerstman af. Die keek nogal bezorgd. Emma ging naar de plek waar hij stond toe, vlak naast de open haard. Ze sloeg haar armen om hem heen en... die bewogen dwars door hem heen. Alsof hij een spook was. Alsof hij er eigenlijk niet écht was.

‘Oké,’ zei de Kerstman. ‘Dat was een fijne knuffel. Heel goed. Nou. Ik moet maar weer eens gaan. Het werk gaat altijd door!’

En weg was hij. Verdwenen.

‘Kerstman?’ zei Jonas.

Emma’s moeder keek naar Emma.

‘Em!’ zei ze. ‘Je hebt de Kerstman weggejaagd!’

‘Ja, eh...’ zei Emma. ‘Het is niet mijn schuld dat hij een hologram is.’

Op dat moment barstte Jonas in tranen uit.